

„Bylo to mnohem lepší, než jsem čekal. Chvílema se to teda trochu táhlo, ale Elizabeth mi hned padla do oka. A ani mi tam nechybělo to bojové umění.“

„To jsem ráda. Mohla bych si objednat kuřecí maso s černou fazolí a rýží?“

„Jasně. Co zrovna čteš? Těším se na další doporučení.“

„Promiň, Alexi, ale mohla bych si objednat? Dneska fakt spěchám.“

Alex potlačil zklamaný výraz. „Samozřejmě.“

Vytukal objednávku do pokladny a začal utírat stoly. June se posadila a zhluboka se nadechla. Do nosu ji zaštipal čerstvě smažený česnek. Hned naproti ní visel na zdi obraz přísně vypadající Číňanky, která se na ni mračila od první chvíle, kdy sem jako malá vkročila. Dnes vypadala obzvláště nespokojeně.

„Promiň,“ vykoktala June, když se Alex zase obrátil jejím směrem. „Nechtěla jsem být nepříjemná.“

„V pohodě. Já tě ani nenechal promluvit. Trochu mi to tady leze na mozek, když jsem tu celý den sám.“

„Co já bych teď dala za práci, kde bych byla úplně sama.“

„Měla jsi dnes hodně práce?“

„Ještě jsi nic neslyšel?“ zeptala se June a Alex zavrtěl hlavou. „Rada hrozí, že knihovnu zavře.“

„Vážně? To není možné.“ Alex na ni zděšeně pohlédl. „Proč by to dělali?“

„Snížení rozpočtu. Aspoň to tvrdí. Nejde jen o Chalcot.“

„To samé se děje v Londýně. Mrzí mě to, to je vážně hrozná blbost. Uděláte s tím něco?“

„Místní vytvořili protestní skupinu s názvem NSRT.“

„NASRAT???“

„Já vím,“ zasmála se June. „Ve skutečnosti je to zkratka pro Nové sdružení rozvoje a tradice.“

„Kdy se mají setkat? Rád s něčím pomůžu, dokud jsem tady.“

June rychle pohlédla na zklamanou ženu na protější stěně.

„Já se toho vlastně ani moc neúčastním.“

„Proč ne?“

June otevřela pusku a byla připravená Alexe obalamutit stejnou výmluvou jako už dneska tolik lidí. Pak se ale zarazila. Co se stane, když Alexovi řekne pravdu? Říkal přece, že přijel jen na několik měsíců, určitě to zatím nikomu neřekne. Navíc z něj měla přesně ten pocit, jaký měla z málokoho. Mohla mu věřit.

„Tak proč?“ zeptal se znovu.

„Když ti to řeknu, slibuješ, že to neřekneš živé duši?“

„Čestné pionýrské.“ Zvednul dva prsty do vzduchu.

June polkla. „Rada zakázala všem zaměstnanců knihoven, aby se účastnili jakýchkoliv protestů. Pokud nás někdo uvidí třeba jen pomáhat vylepovat plakáty, můžeme rovnou přijít o práci.“

„To je teda průser.“

„Taky mi zakázali komukoliv říkat, proč se podobných aktivit nesmím účastnit. Takže si teď všichni myslí, že je mi osud naší knihovny úplně ukradený, a nenávidí mě. Dneska mi to dávali pěkně najevo.“ Z June to všechno vypadlo během pár vteřin. A pak se dostavila obrovská úleva. „Pracuju v knihovně deset let. Přede mnou tam pracovala máma. Nemůžou ji přece jen tak zavřít.“ June se naklonila nad pult, za kterým stál Alex, a složila hlavu do dlaní.

„Musí přece existovat možnost, jak by ses mohla nějak zapojit.“